

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина України Сагайдака Андрія Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини другої, частини четвертої статті 361 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
10 квітня 2018 року
№ 46-1(II)/2018

Справа № 3-147/2018 (401/18)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шаптали Наталі Костянтинівни (секретар колегії) – головуючої,
Запорожця Михайла Петровича – доповідача,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина України Сагайдака Андрія Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини другої, частини четвертої статті 361 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин України Сагайдак А.В. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення пункту 1 частини другої, частини четвертої статті 361 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з пунктом 1 частини другої статті 361 Кодексу підставами для перегляду судового рішення за нововиявленими обставинами є істотні для справи обставини, що не були встановлені судом та не були і не могли бути відомі особі, яка звертається із заявою, на час розгляду справи.

Відповідно до частини четвертої статті 361 Кодексу не є підставою для перегляду рішення суду за нововиявленими обставинами переоцінка доказів, оцінених судом у процесі розгляду справи, та докази, які не оцінювалися судом, стосовно обставин, що були встановлені судом.

Автор клопотання вважає, що неконституційність зазначених положень статті 361 Кодексу, які набрали чинності з 15 грудня 2017 року, полягає у звуженні змісту та обсягу його права на перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, що було у нього на момент звернення 4 грудня 2017 року до суду. На думку суб'єкта права на конституційну скаргу, у Кодексі до внесення до нього змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII було встановлено, що нововиявленими обставинами є істотні для справи обставини, що не були і не могли бути відомі особі, яка звертається із заявою, на час розгляду справи, до них не належали істотні для справи обставини, що не були встановлені судом.

Сагайдак А.В. у жовтні 2016 року звернувся до Красногвардійського районного суду міста Дніпропетровська з позовною заявою, в якій просив визнати незаконною та скасувати винесену інспектором патрульної поліції постанову від 11 жовтня 2016 року серії АР № 019972 про накладення адміністративного стягнення за скоєне ним правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксоване не в автоматичному режимі. Красногвардійський районний суд міста Дніпропетровська постановою від 13 березня 2017 року частково задовольнив позов і скасував вказану постанову інспектора патрульної поліції, однак відмовив у задоволенні позовних вимог про визнання незаконною цієї постанови, мотивуючи це тим, що законодавством України не передбачено такого способу захисту прав.

Департамент патрульної поліції Управління патрульної поліції в місті Дніпрі подав апеляційну скаргу на постанову Красногвардійського районного суду міста Дніпропетровська від 13 березня 2017 року. Постановою Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 11 жовтня 2017 року цю апеляційну скаргу було задоволено, рішення першої інстанції скасовано та прийнято нову постанову про відмову у задоволенні у позовних вимог Сагайдака А.В. у повному обсязі. Вказана постанова була оскаржена до касаційної інстанції, однак Вищий адміністративний суд України ухвалою від 27 жовтня 2017 року відмовив у відкритті провадження, вважаючи касаційну скаргу необґрунтованою, а викладені в ній доводи такими, що не викликають необхідності перевірки матеріалів справи.

Суб'єкт права на конституційну скаргу 4 грудня 2017 року звернувся до Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду із заявою про перегляд за нововиявленими обставинами постанови Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 11 жовтня 2017 року. В ухвалі від 18 січня 2018 року зазначений суд вказав на відсутність правових підстав для такого перегляду та відмовив у задоволенні заяви, оскільки заявник, по суті, просить здійснити переоцінку доказів, оцінених судом апеляційної

інстанції при перегляді рішення суду першої інстанції у процесі розгляду справи, що не є нововиявленими обставинами. Щодо посилання Сагайдака А.В. на зібрані після розгляду справи судом апеляційної інстанції докази суд зазначає, що така інформація не має ознак нововиявлених, оскільки необхідними ознаками нововиявлених обставин є, по-перше, їх наявність на час розгляду справи, по-друге, те, що ці обставини не були і не могли бути відомі на час розгляду справи.

Автор клопотання наголошує, що за таких обставин застосування судом у його справі положень пункту 1 частини другої, частини четвертої статті 361 Кодексу при розгляді поданої ним заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами та відмова у задоволенні вказаної заяви у зв'язку з відхиленням судом нововиявлених доказів підривають засади судочинства та порушують його права, закріплені в статтях 8, 19, 22, 28, 55, 62, 125, 129 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Суду письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу. Згідно з пунктом 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту.

Сагайдак А.В. не дотримав вимог частини першої статті 55, пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, порушуючи в конституційній скарзі питання про перевірку на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його

окремих положень), що застосовані в судовому рішенні у справі, яке може бути оскаржене в касаційному порядку, тобто не вичерпав всі національні засоби юридичного захисту.

Згідно з пунктами 5, 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Автор клопотання не вказав, на відповідність яким конкретно положенням статей 8, 19, 22, 28, 55, 62, 125, 129 Конституції України необхідно перевірити положення пункту 1 частини другої, частини четвертої статті 361 Кодексу, оскільки вказані статті Конституції України складаються з кількох частин та пунктів, та не зазначив, яке з гарантованих Основним Законом України прав людини, на його думку, зазнало порушення внаслідок застосування Кодексу.

Аналіз змісту конституційної скарги Сагайдака А.В. дає підстави для висновку, що автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень пункту 1 частини другої, частини четвертої статті 361 Кодексу, а лише виклав попередню і чинну редакції та обмежився цитуванням окремих положень Конституції України.

Автор клопотання також не погоджується з тим, що обставини, які були заявлені ним як нововиявлені, суд оцінив як обставини, що вже містилися в матеріалах справи і яким суд надавав оцінку, а також висловлює припущення (власні оціночні судження) щодо неправильності розгляду його справи у судах та фактично висловлює незгоду з судовими рішеннями. При цьому перевірка законності судових рішень не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Отже, Сагайдак А.В. не дотримав вимог пунктів 5, 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина України Сагайдака Андрія Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 1 частини другої, частини четвертої статті 361 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Запорожець М.П.

Мойсик В.Р.

Шаптала Н.К.